

AUTOR BESTSELLERU HON NA MRTVÉHO

TIM WEAVER

ÚDOLÍ
MRTVÝCH

SUNDAY
TIMES
BESTSELLER

Její dokonalý život
byl jedna velká lež.

THRILLER S DAVIDEM RAKEREM

ÚDOLÍ MRTVÝCH

**KNIHY TIMA WEAVERA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

David Raker

Hon na mrtvého
Údolí mrtvých
Není cesty zpět
Bez slitování
Němé oběti
Zlomené srdce

Připravujeme

Ztracený

TIM WEAVER

ÚDOLÍ
MRTVÝCH

MYSTERY PRESS

2018

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tim Weaver, 2011

Translation © Alžběta Lexová, 2018

Cover © Jan Matoška, 2018

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2018

ISBN 978-80-7588-064-2 (PDF)

Mámě a tátovi

„... ve tváři blednou zděšením.“

– Starý zákon, Joel 2:6

ČÁST PRVNÍ

1

Sešli jsme se v restauraci u Temže – *Boneacres*. Seděli v zadním boxu. Po oknech se řinuly potůčky vody a oni vyhlíželi ven na frontu lidí před ruským kolem. Žena vzhlédla první. Caroline Carverová. Plakala. Měla zarudlé oči a rozmazaný make-up. Byla to štíhlá, elegantně oblečená čtyřicátnice, ale věk na ní byl znát. Tvář měla rozrytou hlubokými tmavými vráskami, které vypadaly jako vyřezané skalpelem, a přestože mě přivítala s úsměvem, nebyla v něm ani špetka vřelosti. Vřelost už hodila za hlavu. Většina rodičů, s nimiž jsem mluvil, se chovala podobně. Čím déle se jejich děti pohřešovaly, tím chladnější byly jejich životy.

Vyklouzla z boxu, potřásl jsem si rukama a pak uhnula manželovi. James Carver. Chlap jako hora. Nevstal, jen ke mně napřáhl přes stůl mohutnou tlapu. Před několika dny jsem s Caroline telefonoval, takže jsem o nich už něco málo věděl. Bydleli ve starém kostele – přebudovaném na dům se čtyřmi ložnicemi, odkud James řídil svou stavební firmu, kterou založil před patnácti lety. Jejich dům stál dva miliony liber, oba na sobě měli značkové oblečení a v seznamu Jamesových klientů jsem narazil na několik slavných jmen, takže jim jeho podnikání asi slušně vynášelo.

Usmál se na mě – upřímněji než jeho žena – a pokynul mi k opačné straně boxu. Posadil jsem se. Na stole ležel otevřený jí-

delní lístek. Restauraci navrhli oni a při pohledu na ceny jsem byl rád, že mě zvou.

„Díky, že jste přišel,“ oslovil mě Carver.

Přikývl jsem. „Je to tu moc hezké.“

Oba se rozhlédli, jako by nad tím až do dneška neuvažovali. Carver se usmál. Caroline sklouzla pohledem zpět k jídelnímu lístku.

„Chodívali jsme sem před svatbou,“ vysvětlil. „Tehdy tady podávali jen steaky a mořské plody.“ Manželka se k němu otočila a on ji vzal za ruku. „Caroline mi říkala, že jste pracoval jako reportér.“

„Kdysi dávno.“

„To muselo být zajímavé.“

„Jo, bavilo mě to.“

Pohlédl na moji levou ruku. Dva nehty jsem měl propadlé a popraskané a v jejich středu se skvěla bílá rýha, kde už nikdy nedorostou zpět.

„Jizvy z bitvy?“ zeptal se.

Sledoval jsem jeho pohled ke svým prstům. „Ne. K těmhle jsem přišel relativně nedávno.“

„Tak proč jste od novin odešel?“

Zatěkal jsem mezi nimi očima. „Manželka umírala.“

Dokonalý zabiják konverzace. Rozpačitě poposedli. Caroline se zadívala na stůl a zvedla jídelní lístek. James si odkašlal. Po chvíli trapného ticha sáhl Carver do kapsy a vytáhl fotografii. V očích se mu zračila bolest. Otočil ji a položil přede mě.

„To je Megan,“ řekl.

Když mi Caroline poprvé volala, nadiktoval jsem jí adresu své kanceláře – ale ona se chtěla sejít na neutrální půdě, jako by návštěva mojí kanceláře definitivně potvrdzovala, že její dcera zmizela.

Jakmile jsme se domluvili na místě a čase, něco málo mi o Megan pověděla: hodná dívka, slušná rodina, žádný přítel, žádný důvod k útěku.

Byla nezvěstná téměř sedm měsíců.

V Británii každý rok zmizí dvě stě tisíc lidí – z toho třicet tisíc v Londýně –, ale mladá běloška ze střední třídy je pro noviny skutečná lahůdka. Když se Megan ztratila, média se jejího příběhu okamžitě chytila: místní, celostátní, a dokonce i několik zahraničních. Celé týdny publikovala jeden článek za druhým a každá televizní stanice v zemi měla před branami Meganina domu vlastního kameramana a moderátora. Pro případy, jako je ten její – odehrávající se před objektivy kamer –, dokonce v její bývalé branži existuje speciální označení: SPB.

Syndrom pohřešované bělošky.

Na fotce, kterou mi Carverovi ukázali, seděla Megan s matkou na pláži. V bílém písku, svažujícím se do safírového moře, se sem tam zableskl oblázek nebo kus větvičky. Za Caroline a Megan si hrál asi čtyřletý chlapec. K foťáku byl otočený profilem a plně se soustředil na hrabání jámy v písku.

Carver na chlapce ukázal. „To je náš syn. Leigh.“ Z mého výrazu správně uhodl, na co myslím – mezi dětmi byl třináctiletý věkový rozdíl. „Asi by se dalo říct...“, pohlédl na manželku, „že Leigh byl velmi příjemné překvapení.“

„Jak stará je ta fotka?“

„Osm měsíců.“

„Takže vznikla těsně před jejím zmizením?“

„Ano – je z naší poslední společné dovolené na Floridě.“

Megan se podobala víc otci. Měla stejnou tvář, včetně vrásek kolem očí, a byla i stejně stavěná. Vysoká a statná, ale ne tlustá. Byla to přitažlivá sedmnáctiletá dívka: dlouhé blond vlasy, které byly očividně její chloubou, a snědá pleť, již opálení velice slušelo.

„Popište mi den, kdy zmizela.“

Oba dva přikyvovali, ale ani jeden nepromluvil. Věděli, že tady to začíná: ožívování trýznivých vzpomínek, bolestné opakování stejného příběhu, mluvení o dceři v minulém čase. Vytáhl jsem si poznámkový blok a pero, abych je nenápadně postrčil. Carver se otočil k manželce, ale ta mávla rukou a nechala vyprávění na něm.

„Nejsem si jistý, jestli je co popisovat,“ řekl nakonec. Zpočátku zněl jeho hlas rozechvěle, postupně ale nabíral na jistotě. „Odvezli jsme Meg do školy, a když jsme pro ni odpoledne přijeli, objevila se.“

„Ráno vám připadala v pořádku?“

„Ano.“

„Nic ji netrápilo?“

Zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Megan neměla přítele, souhlasí?“

„Ano,“ přitakala Caroline úsečně.

Carver se na ni podíval a jemně jí stiskl ruku. „Přinejmenším nám o žádném neřekla. Ale to neznamená, že ho neměla.“

„A chodila v minulosti s někým?“

„Pár vztahů měla,“ připustila Caroline, „ale nic vážného.“

„Setkali jste se s nimi?“

„Krátce. Říkávala, že až konečně přivede domů chlapce na déle než několik minut, budeme vědět, že to s ním myslí vážně.“ Pokusila se o úsměv. „Snad k tomu ještě někdy dostaneme příležitost.“

Na okamžik jsem se zarazil, zatímco si Carver poposedl blíž k manželce a objal ji kolem ramen. Pohlédl jí do očí a pak se otočil zpět ke mně.

„Nikdy se nezmínila, že by ráda cestovala nebo chtěla opustit Londýn?“ navázal jsem.

Carver zavrtěl hlavou. „Ne – tedy s výjimkou univerzity.“

„A co její přátelé – mluvili jste s nimi?“

„Osobně ne. Policie je vyslechla v týdnech po Meganině zmizení.“

„Nikdo nic nevěděl?“

„Ne.“

Znovu jsem zvedl pero. „Přesto si poznamenám jména a adresy jejích nejbližších kamarádů. Neuškodí, když si s nimi promluví.“

Caroline se natáhla ke kabelce, otevřela ji a vytáhla z ní zelený adresář, s rozměry tak akorát do kapsy saka. Podala mi ho.

„Všechny kontakty, které byste mohl potřebovat, jsou tady,“ řekla. „Včetně adresy školy. Je to Meganin adresář. Nazývala ho Kronikou svého života. Jména, čísla, poznámky.“

Poděkoval jsem jí kývnutím a adresář si vzal. „Jak postupuje policejní vyšetřování?“

„Nijak. Mluvíme s nimi jednou za dva týdny.“ Carver se odmlčel a pokrčil rameny. Střelil pohledem k manželce. „Nejdřív to vypadalo slibně. Policie nám tvrdila, že má spoustu dobrých vodítek. Nejspíš jsme se nechali unést.“

„Prozradili vám, o jaká vodítka se jedná?“

„Ne. Zpočátku jsme jim asi trochu ztížili práci.“ Zaváhal. „Nabídlí jsme finanční odměnu za jakoukoli informaci, takže byli zavalení telefonáty. Jamie Hart nechtěl, abychom si dělali falešné naděje, a tak nám řekl, že se svým týmem všechny ty hovory projde a prověří a pak nám dá vědět.“

„Jamie Hart vedl vyšetřování?“

„Ano.“

Číšník nám přinesl objednané jídlo a já si poznačil Hartovo jméno do bloku. Slyšel jsem o něm: poprvé, když jsem ještě pracoval u novin a on vedl pátrání po sériovém násilníkovi, a podruhé, když jsem o něm četl článek v *Timesech* kvůli svému předchozímu případu.

„A ozval se vám?“ zeptal jsem se, jakmile číšník odešel.

Carver zavrtěl hlavou. Ne. Snažil se být diplomatický. „Ne tak, jak jsme doufali.“

„Jak to myslíte?“

„Na začátku nám volali denně, vyptávali se, chodili k nám domů a odnášeli si Meganiny věci. Tak to šlo několik měsíců a pak najednou konec. Už nevolali tak často. Nestavovali se u nás. A dneska už se ozývají, jen aby nám řekli, že nemají žádné další informace.“ Stiskl rty a po tváři mu přelétla bolest. „Kdyby zjistili něco důležitého, ozvali by se, ne?“

„Měli by.“

Na okamžik se zarazil s vidličkou ve vzduchu a pak se pomalu pustil do jídla.

„Kdy přesně Megan zmizela?“

„V pondělí, třetího dubna,“ odpověděl Carver.

Bylo devatenáctého října. Uběhlo sto devadesát devět dní a oni nic neslyšeli. Policie se o pohřešované obvykle začala zajímat až po osmačtyřiceti hodinách, ale podle mých zkušeností byly právě ty první hodiny a dny nejdůležitější. Čím delší doba uplynula, tím se šance na nalezení snižovaly.

Občas se člověk vynořil pět dní, týden nebo dva týdny po zmizení. Ale většinou, pokud se neobjevil během prvních osmačtyřiceti hodin, bylo to proto, že se vypařil nadobro, nebo byl už mrtvý.

„Kdy byla naposledy spatřena?“

„Třetího, odpoledne,“ řekl Carver. „Byla na první hodině po obědě, ale na tu další už nepřišla. Měla se u skříňek sejt s Kaitlin – to je její kamarádka –, protože na biologii chodily spolu. Jenže Megan se tam neobjevila.“

„Biologie byla poslední hodina toho dne?“

„Ano.“

„Jsou ve škole bezpečnostní kamery?“

„Ano – ale mají jen omezený záběr. Jamie tvrdil, že záznamy zkontrolovali, ale nic nenašli.“

„Řekli jste mu, že jste se obrátili na mě?“

Carver zavrtěl hlavou. „Ne.“

Ideální. Nejlepší bude Harta zaskočít. Policie – zcela pochopitelně – neměla ráda soukromé vyšetřovatele, obzvláště ty, co se jim motali kolem otevřených případů, a kdyby o mně věděli předem, semkli by se a vyšťípali mě, než bych vůbec stačil začít.

„Jaký je další krok?“ zeptal se Carver.

„Rád bych zašel k vám domů, jakmile se vám to bude hodit. Potřebuji se podívat do Meganina pokoje. Nečekám, že bych tam objevil cokoli zásadního, ale je to můj obvyklý postup.“

Přikývli. Ani jeden nepromluvil.

„Potom se začnu prokousávat tímhle,“ položil jsem ruku na Kroniku Meganina života. „Předpokládám, že policie adresář už prošla?“

„Ano,“ potvrdil Carver.

„Našli něco?“

Pokrčil rameny. „Vrátili nám ho.“

Takže ne.

„Existuje podle vás naděje, že je Megan ještě naživu?“ zeptala se Caroline.

Oba jsme na ni pohlédli. Carver se otočil celým tělem, jako by ho její dotaz zaskočil a zklamal zároveň. Možná podobnou otázku doposud nikdy nepoložila. Nebo možná jen nechtěl slyšet odpověď.

Zatěkal jsem mezi nimi pohledem a pak jsem se jí zadíval do očí.

„Naděje existuje vždycky.“

„Ano,“ přikývla. „Ale je podle vás ještě naživu?“

Sklopil jsem pohled do svého talíře, na kousky pokrájeného humra, protože jsem nechtěl, aby mě zradil výraz v očích. Nakonec

jsem je k ní ale stejně musel zvednout. A jakmile jsem to udělal, očividně z nich odpověď vyčetla, protože pomalu přikývla a rozplakala se.

James Carver mi před restaurací potřásl pravicí a společně jsme sledovali, jak jeho žena pomalu odchází po nábřeží a za zády se jí rýsují budovy parlamentu. Tmavě šedou vodou Temže se pomalu prodíraly lodě. Po teplém, mlhavém létu se pomalu začínal probouzet podzim.

„Nevím, jak řešíte peníze,“ řekl.

„To probereme zítra.“

Přikývl. „Budu doma, ale možná sám – Caroline má nějakou práci ve škole v South Hackney.“

„Nevadí. Promluvíím s ní, až bude mít čas.“

Díval jsem se za Carverem, dokud manželku nedoběhl. Natáhl se pro její ruku a ona mu vyhověla, ale chladně – její prsty byly tvrdé a nepoddajné. Promluvil na ni a ona jen pokrčila rameny a pokračovala v chůzi. Zamířili k Westminsterskému molu, a když přešli silnici ke vstupu do stanice metra, ohlédla se na mě přes rameno. Na vteřinku jsem spatřil pravdu: z našeho rozhovoru něco záměrně vynechala. Něco, co nechtěla před manželem zmínit.

Budu muset zjistit, o co šlo.

Kolem půl páté se začalo stmívat. Cestou z restaurace jsem se ještě zastavil v kanceláři. Nechal jsem tam nějaké poznámky, včetně toho mála, co jsem se dozvěděl o Megan Carverové. Bylo už po sedmé, když jsem konečně dorazil k domu, který tonul v temnotě. Alarm jsem nezapnul, takže senzory jemně pípaly, zatímco jsem procházel kuchyní, obývacím a nakonec hlavní ložnicí na konci chodby. Odložil jsem si věci, osprchoval se a pak chvíli seděl na okraji postele a prohlížel si společné fotky s Derryn.

Vespod hromádky jsem našel snímek nás dvou před vstupem na Imperial Beach v San Diegu, kde jsem pracoval, když mě noviny v roce 2004 vyslaly do Států kvůli tamním volbám. Objímal jsem ji kolem ramen, na nose mi seděly sluneční brýle a vlasy jsem měl mokré po surfování. V neoprenu vypadala moje přes metr osmdesát vysoká postava mohutně, svalnatě a štíhle. Derryn vedle mě působila mnohem drobnější, než ve skutečnosti byla, jako by se u mě snažila vyhledat ochranu před objektivem foťáku. Tuhle fotku jsem měl rád. Připomínala mi, jak dobře jsem se cítil, když mě Derryn potřebovala.

Uložil jsem snímky zpět do zásuvky nočního stolku, oblékl se a rozhlédl se kolem, po věcech, které jí kdysi patřily. Dům jsme koupili v době, kdy jsme plánovali rodinu, ale inkoust na kupní smlouvě ani nestačil zaschnout a zjistili jsme, že Derryn má rakovinu prsu. A potom se všechno seběhlo hrozně rychle. Bojovala dva roky, ale přesto jsme měli málo času.

Občas si to nepřipouštím a jednoduše s vděčností vzpomínám na každou vteřinu, kterou jsme dostali. Jindy mě ale spaluje vztek; kvůli tomu, co ji potkalo – a kvůli tomu, že jsem zůstal sám. V takové dny se snažím najít způsob, jak ten hněv potlačit a skrýt. Protože si ve své práci slabost nemůžu dovolit – setkávám se s lidmi, kteří umějí proniknout trhlinami v brnění.

A každou slabost využít.

2

Carverovi bydleli ve starém saském kostele v Dartmouth Parku, s výhledem na Hampstead Heath. Zepředu jsem viděl tři vitrážová okna a dubové dveře s lomeným obloukem. Byla to krásná budova. Ocelově šedé zdi pokrýval břechtan a tmavé střešní tašky žlutý mech. Po obou stranách dveří stály malé jedličky v květináči. Pozemek obíhal plot s impozantní branou, od níž se k zadní části domu vinula udržovaná příjezdová cesta vysypaná štěrskem. Na jednom sloupu brány byl upevněný interkom, ale James Carver mě očekával, a tak ji nechal pootevřenou.

Navíc mu návštěvy docela efektivně oznamovala i štěrková cesta, na níž moje boty okamžitě zakřupaly, sotva jsem branou prošel. James právě umýval černý range rover s tónovanými skly a blyštivými ocelovými rámy, a jakmile zaslechl moje kroky, zvedl hlavu od kbelíku s vodou. Ve dvojité garáži za ním parkoval pick-up se stavebním nářadím na korbě a nablýskaná rudá motorka.

„Davide,“ pozdravil mě a upustil houbu do kbelíku.

Potřásli jsme si rukama. „Moc hezké auto.“

Kývl jsem hlavou k range roveru, z jehož nárazníků kapala na zem mýdlová voda. Následoval můj pohled, ale neodpověděl. Možná nevěděl, jak reagovat na kompliment pětilitrovému terénnímu monstři, které stálo víc než menší dům. Nebo možná